

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.884 van 7 juni 2000
in de zaak A. 88.249/X-9271.**

In zake : |
die woonplaats kiest bij
Advocaat |
kantoor houdende te

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat
op 3 december 1999 heeft ingediend om de schorsing van
de tenuitvoerlegging te vorderen, onder verbeurte van
een dwangsom, van het besluit van 15 oktober 1999 van de
Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en
Media waarbij de beslissing van 4 februari 1999 van de
bestendige deputatie van de provincieraad van om
haar een voorwaardelijke bouwvergunning af te geven
wordt vernietigd, waarbij de weigering van
9 oktober 1998 van het college van burgemeester en
schepenen van om haar een bouwver-
gunning te verlenen zonder voorwerp wordt verklaard en
waarbij wordt gezegd dat de weigering van 2 oktober 1998
van de gemachtigde ambtenaar om haar een bouwvergunning
af te geven met betrekking tot een perceel aan de
kadastraal bekend
, haar rechtskracht behoudt;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 10 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad

Gehoord de opmerkingen van Advocaat die verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat die, loco Advocaat verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat in de vordering ten onrechte de Vlaamse Gemeenschap als verwerende partij wordt aangeduid; dat dit niet heeft belet dat de aanwijzing van de juiste tegenpartij door het bevoegde lid van het auditoraat zonder moeite is kunnen gebeuren en dat de procesvoering haar normaal verloop heeft gehad; dat de betreffende exceptie van de verwerende partij wordt verworpen;

Overwegende dat verzoekster op 7 juli 1998 een bouwaanvraag indient voor het slopen van een bestaande hoofdbouw, het terug opbouwen van een bestaande voorgevel, het bouwen van een woning met apotheekruimte en het renoveren van een bestaande

achterbouw, met betrekking tot een perceel aan de
kadastraal bekend
dat verzoekster bij ontstentenis van
kennisgeving van een beslissing van het college van
burgemeester en schepenen van
binnen vijfenzeventig dagen, op 28 september 1998 de ge-
machtigde ambtenaar vraagt op haar aanvraag te
beschikken; dat de gemachtigde ambtenaar de vergunning
op 2 oktober 1998 weigert;

Overwegende dat op 5 oktober 1998 aan
verzoekster de beslissing van 18 september 1998 betekend
wordt waarbij het college van burgemeester en schepenen
de aangevraagde bouwvergunning weigert; dat het college
op 9 oktober 1998 zijn beslissing van 18 september 1998
intrekt en een nieuwe weigeringsbeslissing treft; dat op
4 februari 1999 de bestendige deputatie van de provin-
cieraad van het beroep van verzoekster tegen de
weigeringsbeslissing van 9 oktober 1998 voorwaardelijk
inwilligt voor het slopen van een bestaande hoofdbouw en
uitstelt voor het terug opbouwen van een bestaande
voorgevel, het bouwen van een woning met apotheekruimte
en het renoveren van een bestaande achterbouw; dat op
beroep van de gemachtigde ambtenaar de Vlaamse minister
bij het
bestreden besluit van 15 oktober 1999 de beslissing van
4 februari 1999 van de bestendige deputatie vernietigt,
de beslissing van 9 oktober 1998 van het college van
burgemeester en schepenen zonder voorwerp verklaart en
stelt dat de weigeringsbeslissing van 2 oktober 1998 van
de gemachtigde ambtenaar haar rechtskracht behoudt;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoekster vijf middelen aanvoert; dat luidens het eerste middel het bestreden besluit ten onrechte toepassing maakt "van het (niet-toepasselijke) Decreet van 18 mei 1999, in plaats van het toepasselijke Decreet op de Ruimtelijke Ordening (B.S. 15 maart 1997)" en nalaat "aan te duiden op welk(e) specifiek(e) artikel(en) het zich beroept";

Overwegende dat de bestreden beslissing getroffen is met toepassing van artikel 53 van het decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening; dat het schrijven waarmee de beslissing aan verzoekster is betekend ter zake zeer duidelijk is; dat de verwijzing in de aanhef van het besluit, niet alleen naar het voormelde decreet maar ook naar het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, daar niets lijkt aan af te doen; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat volgens het tweede middel de minister het beroep van de gemachtigde ambtenaar niet-ontvankelijk had moeten verklaren, "aangezien deze heeft nagelaten de aanvrager van de bouw- en sloopvergunning (zijnde verzoekster) betekening te doen van zijn beroep bij de Heer Minister, op hetzelfde moment als dit beroep werd aangetekend door de Gemachtigde Ambtenaar"; dat verzoekster er op wijst dat de kennisgevingsverplichting een substantiële vormvereiste is, die "strikt gelezen (dient) te worden";

Overwegende dat naar eis van artikel 53, § 2, eerste lid, van het decreet van 22 oktober 1996, het beroep dat het college van burgemeester en schepenen

of de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van een vergunning bij de Vlaamse regering instelt "terzelfder tijd ter kennis van de aanvrager en van de Vlaamse regering (wordt) gebracht"; dat te dezen het beroep is betekend aan ' dat verzoekende partij, of de aanvrager is;

Overwegende dat de bestreden beslissing in dit verband als volgt gemotiveerd is :

"Overwegende dat inderdaad de enige aanvrager is; dat zij evengoed de wettige echtgenote is van en op genoemd adres woont; dat zij in het beroepsschrift zelf persoonlijk is aangesproken als dat uit de niet precieze formulering in de adressering niet mag afgeleid dat de aanvrager zelf niet zou aangeschreven zijn maar dat uit de eigenlijke aanspreking duidelijk de bedoeling van de gemachtigde ambtenaar blijkt de aanvrager in persoon aan te spreken; dat overigens de gelijktijdige en volledige kennisgeving aan de particulier in de eerste plaats is voorgescreven met het oog op de rechtszekerheid van de particulier zodat deze tenvolle voor zijn rechten kan opkomen en zijn belangen op adequate wijze kan verdedigen;

Overwegende dat evenzo elk normaal echtelijk verkeer de nodige communicatie in dergelijke zaken onderstelt; dat de promptte reactie van hieromtrent ook aantoonst dat zij onmiddellijke en integrale kennis van het hoger beroep heeft verkregen; dat hieruit blijkt dat de rechtmatige belangen van betrokken particuliere partij geenszins werden geschaad";

Overwegende dat in de huidige stand van de procedure die motivering wordt bijgetreden; dat, inhoudelijk bekeken, de brief waarmee de kennisgeving gebeurde zich inderdaad tevens tot verzoekster richt; dat het in de concrete omstandigheden van de zaak niet aannemelijk lijkt dat verzoekster niet onmiddellijk van de brief kennis zou hebben gekregen; dat beweerd wordt noch blijkt dat verzoekster in haar belangen is benadeeld; dat het middel niet ernstig is.

Overwegende dat het derde middel de schending van de rechten van verdediging aanvoert; dat in het eerste onderdeel wordt aangeklaagd dat het bestreden besluit geen melding maakt van de aangetekende brief van 13 maart 1999 waarin verzoekster haar opmerkingen bij het beroep van de gemachtigde ambtenaar aan de minister deed gelden en dat het besluit "dan ook" geen rekening heeft gehouden met alle argumenten van verzoekster en de brief onbeantwoord heeft gelaten; dat in het tweede onderdeel wordt bekritiseerd dat verzoekster niet gehoord is "hoewel verzoekster er uitdrukkelijk om verzocht heeft in haar brief van 13 maart 1999";

Overwegende dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van 4 februari 1999 van de bestendige deputatie door vier redenen is ingegeven; dat in haar brief van 13 maart 1999 aan de minister, verzoekster ze alle vier betwist; dat de verwerende partij (alleen) op het vierde motief ingaat en in dat verband uitdrukkelijk motiveert :

"Overwegende dat het ontvangstbewijs dateert van 7 juli 1998; dat de aanvrager op 28 september 1998, vooraleer zij enige kennisgeving van beslissing vanwege had ontvangen en na het verstrijken van 75 dagen, in toepassing van artikel 52 § 1 tweede lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, aan de gemachtigde ambtenaar heeft verzocht over de aanvraag een beslissing te nemen; dat door deze werkwijze de particulier uitdrukkelijk de beslissingsbevoegdheid over de aanvraag van het college van burgemeester en schepenen op de gemachtigde ambtenaar heeft overgedragen; dat deze laatste op 2 oktober 1998 de bouwvergunning op rechtsgeldige wijze heeft geweigerd;

Overwegende dat de weigering van de bouwvergunning door het college van burgemeester en schepenen met datum van 9 oktober 1998, waartegen de particulier zijn beroep bij de bestendige deputatie heeft ingesteld, niet rechtsgeldig is daar op dit ogenblik de gemeente niet meer bevoegd was om over de zaak een beslissing te treffen;

Overwegende dat het beroep van
tegen de weigering d.d. 9 oktober 1998 zonder

rechtsgeldig voorwerp is; dat teneinde de onregelmatige beslissingen van zowel het college van burgemeester en schepenen als van de bestendige deputatie niet langer te laten bestaan, het beroep van de gemachtigde ambtenaar dient ingewilligd";

dat aldus doende de verwerende partij genoeg lijkt te hebben aangegeven waarom zij de brief van 13 maart 1999 niet bijvalt; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekster in haar brief van 13 maart 1999 enkel "verzoekt voor zoveel als nodig gehoord te worden"; dat vooralsnog met de verwerende partij wordt aangenomen dat "verzoekster het derhalve aan het bestuur (over)liet na te gaan of een onderhoud met verzoekster wenselijk was"; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat luidens het vierde middel het bestreden besluit manifest de rechtsgevolgen negeert van het arrest van de Raad van State, nr. van 29 juni 1998, waarbij de bescherming als monument van het eigendom ter ge-schorst wordt; dat wordt uiteengezet dat de gemachtigde ambtenaar in zijn beroepschrift de motieven overneemt van het advies van de dienst monumenten en landschappen, dat dit advies het vermelde schorsingsarrest miskent door op basis van de geschorste klassering als monument toch nog de sloop- en bouwaanvraag negatief te adviseren, dat door in te gaan op het beroep van de gemachtigde ambtenaar de bestreden beslissing het advies van de dienst monumenten en landschappen bevestigt en de miskennis van het schorsingsarrest "officialiseert"; dat voorts wordt betuigd dat de minister zich "door alzo het beroep van de Gemachtigde Ambtenaar in te willigen, en zonder te antwoorden op de (onvermeld gelaten) brief van verzoekster van 13 maart 1999, op het terrein van de

monumentenzorg en klassering (begeeft), waarvoor hij onbevoegd is";

Overwegende dat de in het middel aangehaalde kritiek, die eerder ook al in de brief van 13 maart 1999 van verzoekster werd geformuleerd, alleen verband lijkt te houden met het eerste en het tweede motief van de gemachtigde ambtenaar voor het instellen van het beroep tegen de beslissing van 4 februari 1999 van de bestendige deputatie; dat het bestreden besluit aan die motieven is voorbijgegaan en ze niet tot de zijne heeft gemaakt; dat de kritiek dus niet ter zake doet en niet tot vernietiging kan leiden; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat het vijfde middel de bestreden beslissing niet of niet afdoende gemotiveerd noemt; dat er luidens het eerste onderdeel geen motivering gegeven wordt voor het niet vermelden en onbeantwoord laten van de brief van 13 maart 1999 van verzoekster aan de minister, "zie hoger over de onontvankelijkheid, over de miskennis van het schorsingsarrest, over het niet horen van verzoekster"; dat volgens het tweede onderdeel de bestreden beslissing een vergissing inhoudt "over het voorwerp (de inhoud) van de tenietgedane beslissing van de Bestendige Deputatie, aangezien de Minister een bouwvergunning vernietigt", terwijl er alleen een voorwaardelijke sloopvergunning is verleend;

Overwegende dat het eerste onderdeel samenvalt met het tweede, derde en vierde middel; dat het om dezelfde redenen niet ernstig is;

Overwegende dat artikel 1 van het bestreden besluit de beslissing van 4 februari 1999 van de bestendige deputatie "houdende toekenning van een voorwaardelijke bouwvergunning aan

vernietigt; dat het niet foutief is een vergunning tot slopen een "bouwvergunning" te noemen; dat werken tot afbraak ook bouwwerken zijn; dat het tweede onderdeel evenmin ernstig is;

Overwegende dat geen ernstige middelen worden aangevoerd; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing en het verzoek tot oplegging van een dwangsom "van 500.000 fr. per miskening van het tussen te komen schorsingsarrest" te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeven juni tweeduizend, door de
Xe kamer, die was samengesteld uit :

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
staatsraad,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,